

Capitolul

1

Ori de câte ori Castelul Glower se plictisea, făcea să-i mai apară o nouă încăpere, sau chiar două. Asta se-ntâmpla de obicei marțea, când Regele Glower primea audiențe. Așadar, era de datoria gărzilor de la porțile din față să le spună celor veniți cu petiții care erau singurele două reguli pe care Castelul părea să le respecte.

Prima Regulă: sala tronului era mereu spre est. Indiferent unde te aflai în Castel, dacă mergeai spre est, aveai să găsești sala tronului, în cele din urmă. Singura problemă era să-ți dai seama încotro e estul, mai ales dacă te găseai pe un coridor fără ferestre. Sau în temniță.

Acesta era motivul pentru care cei mai mulți vizitatori preferau a Doua Regulă: dacă o luai la stânga de trei ori și ieșeai pe prima fereastră, ajungeai în bucătărie, iar un

lucrător de acolo te conducea la sala tronului, sau oriunde voiai să mergi.

Celie folosea a Doua Regulă doar atunci când voia să șterpelească ceva bun de la bucătărie, și Prima Regulă, când voia să-și vadă tatăl la lucru. Tatăl ei era Regele Glower al Șaptezeci și nouălea și, întocmai ca el, Celie știa mereu încotro e estul.

Și, tot ca el, Celie iubea cu adevărat Castelul Glower. Nu se supăra niciodată când întârzia la lecții din cauză că holul pe care se afla camera ei tocmai își dublase lungimea și, cu siguranță, nu se supăra că încăperea nou apărută în aripa sudică avea o podea elastică. Chiar dacă asta însemna că poți ajunge la ea doar cățărându-te prin șemineul din sufrageria de iarnă.

Regele Glower al Șaptezeci și nouălea, pe de altă parte, ținea mult la punctualitate și nu-i plăcea să-ntârzie la cină din pricina Castelului, care tocmai construisese un nou coridor ce se întindea din sala principală, pe sub curte, până la pășuni, astfel că toate oile intrau și se apucau să mestece tapiseriile. Nu era foarte încântat nici să-l aștepte ore-n șir pe Ambasadorul din Bendeswe pentru ca, apoi, să descopere că tot Castelul desființase ușa de la odaia ambasadorului și-l încuiase pe om înăuntru. Firește, regele trebuia să recunoască faptul că exista o oarecare logică în mișcările Castelului. De pildă, Ambasadorul din Bendeswe se dovedise până la urmă a fi un spion, iar oile... Ei bine, aceea

fusesse o simplă toană; dar tot exista o logică, dacă o căutai îndeajuns de insistent. Regele Glower recunoștea acest lucru și spunea clar și răspicat că respectă Castelul. N-avea încotro; altminteri, ar fi încetat să mai fie rege.

Castelului nu părea să-i pese dacă te tragi dintr-o familie regală, sau dacă ești curajos ori inteligent. Nu, Castelul Glower alegea regii pe baza unor criterii proprii. Tatăl lui Celie, Glower al Șaptezeci și nouălea, era al zecelea din familia lor care purta acest nume, motiv de mândrie nespusă în tot ținutul. Stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră-bunicul lui devenise rege când unicul moștenitor al celui de-al Șaizeci și nouălea Glower se dovedise a fi un tontălău. Potrivit legendei, timp de câteva zile, Castelul îl mânase pe bătrânul bărbier regal spre sala tronului printr-o serie de coridoare care se tot schimbau, până când Consiliul Regal îl declarase pe el rege, în vreme ce tânărul care ar fi trebuit să fie Glower al Șaptezecilea s-a pomenit cu capul înfipt într-o căpiță, după ce fusese aruncat cu forța din Castel, printr-un canal.

Regele Glower al Șaptezeci și nouălea, Domnul Castelului, Stăpânul Mării Brine și Suveran al Ținutului Sleyne, a știut singur când să asculte. S-a căsătorit cu frumoasa fiică a Vrăjitorului Regal atunci când Castelul i-a condus în aceeași încăpere, apoi a încuiat ușile timp de o zi întreagă. Era atent când Castelul le dădea oamenilor camere mai mari sau scaune mai moi. Atunci când fiul lui cel mare, Bran, se

tot trezea cu camera plină de cărți și astrolabi, în vreme ce dormitorul celui de-al doilea fiu, Rolf, fusese mutat lângă sala tronului, Regele Glower l-a trimis pe Bran la Colegiul de Vrăjitorie și l-a declarat pe Rolf moștenitor.

Iar când micuța Celie s-a îmbolnăvit și Castelul i-a umplut camera cu flori, Regele Glower i-a dat dreptate. Toată lumea o iubea pe Celie, al patrulea și cel mai încântător dintre copiii familiei regale.

Capitolul

2

— Toată lumea mă urăște, mormăi Celie.

— Nu te urăște nimeni, spuse Lilah, sora ei, pe un ton blând. Dar cam ai tendința să țopăi.

— Nu-i nimic rău în asta, insistă Celie.

— Perfect adevărat! Hai să țopăim chiar acum! spuse fratele ei Rolf, care tocmai intrase în cameră.

Rânjind la Lilah într-un fel care cu siguranță o enerva, băiatul o apucă pe Celie de mâini și începură să sară pe loc, în sus și-n jos. Celie uită să mai stea bosumflată și se puseră pe râs și țopăială. Rolf reușea mereu s-o facă să râdă.

Lilah își dădu părul pe spate cu un gest care să-l facă pe Rolf să priceapă că se poartă prosteste, apoi se duse la fereastră ca să se uite afară. Erau în camera ei, a lui Lilah, o încăpere mare și impunătoare, pe colțul aripii nordice. Pe